

JAN
STERN

JAK BÝT
ŠŤASTNÝ A SEXY

motto

SEX

Jak být šťastný a sexy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jan Stern

Jak být šťastný a sexy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAN
STERN

JAK BÝT
ŠŤASTNÝ A SEXY

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Jak být šťastný

Když jsem byl přijímaný do svého prvního žurnalistického zaměstnání, ptal se mě šéfredaktor Kylián, proč vlastně chci být novinářem. „Abych lidi vzdělával,“ pravil jsem. Kylián se lekl a zbledl. Pak se uklidnil a pravil: „No nic, my už si tě tady vycepujeme.“ A přijal mě.

Jeho výrok zněl výhrůžně, neboť cepy se kdysi bušilo do klasů, aby se z nich to dobré vymlátilo a zbyla jen prázdná sláma. Ale nakonec to nebylo tak hrozné. Jen jsem se musel naučit, že nebudu lidi vzdělávat, ale že jim budu dávat, co chtějí.

Nechci opakovat chyby svého mládí. Dám vám, co chcete. A vím, co chcete. Být šťastní, pochopitelně. Jako kandrda bych se snad ušklíbl a vzkázal vám tam dolů, že je to nízké, dětinské, banální. Jako zkušený a vymláčený šmok dotlačený hluboko pod vás však pokorně splním svou povinnost.

Já totiž vím, jak být šťastný. To není žádné mysterium. Návod existuje. Věda už to dávno rozlouskla.

Štěstí je věcí chemie, zajisté. Přesněji dílo čtyř hormonů. Ty zajišťují štěstí čtyř druhů. Nabízejí čtyři možné cesty k němu. Každý ten hormon si lze vyrobit. Sám v sobě. Jednoduchým trikem! A lidé se na světě dělí, mimochodem, na čtyři rasy – podle toho, přes jaký trik se k tomu štěstí dobírají.

Tak nejdřív *oxytáci*. Ti si šlehají starý dobrý oxytocin. Jak? Vztahem, blízkostí, intimitou, dotykem, sexem. Dokonce i pohlazení psa funguje. Vážně.

Pak jsou tu *endorfové*. Ti jedou na endorfin, jistěže. Ten si lze vyrobit velmi prostou věcí: pohybem. Možná to nevíte, ale už Freud devíti z deseti lidí, co za ním přišli vzdychat, naordinoval místo freudovského lehátka procházky. Na lehátku nechal válet jen zajímavé kousky, od nichž si sliboval nějakou fajnovost a neobvyklost. Výpravu na tajuplný ostrov za pokladem. Ty procházky ordinoval, protože si myslel, že kulturní lidé trpí svou vyspělostí. Jsou moc psychičtí, musí tedy trochu aktivovat tělo, aby se uzemnili. No, nevím, jestli dnes ještě někdo trpí vyspělostí. Ale funguje to i dnes, ten špacír. Protože, aniž to tušil, profesor Freud předepisoval mase svých nezajímavých pacošů dávky endorfinu.

Pozoruhodní jsou *serotáci*. Ti šňupou serotonin. Ale ten není tak jednoduché ze žláz vydolovat. V podstatě vzniká „sebe-doceněním“. Tím, co

Američané nazývají *self-esteem* a pro co ve skromné střední Evropě ani nemáme pořádné slovo. Ale řekněme, že vyrobit serotonin lze sebereflexí a sebeuchopením. Sedněte si třeba a zkuste popsat svůj život. Svou cestu. Odkud a kam jste došli. Co jste překonali. To Středoevropanovi bude úplně stačit ke slušné dávce. Američan pochopitelně potřebuje trochu víc, nějaký ten úspěch a tak. Ale na to vy se vykašlete. Evropa je v rozkladu, jak víme od Nicka Cartera, tedy zde postačí syrečky a sebe-popis.

Ovšem nejradši mám *dopamáky*. Protože tato kasta je mou rodnou. My, co frčíme na dopaminu, dosahujeme rauše prostým způsobem: dokončujeme. Ano, dopamin v člověku tryská, když dopíše fejeton, dotočí film nebo ho zvolí prezidentem. Všichni nemůžeme být prezidenti, to bychom se utopili v důstojnosti, a všichni nemůžeme psát knihy, to bychom se zalkli moudrostí. Ale to nevadí. Naštěstí je náš mozek prostý stroj. Takové osmdesátkové Atari. Lze ho celkem snadno vošulit. Jemu je totiž jedno, *co* dokončíte. Vydá vám v lékárně krabičku dopaminu i za dokončené blbinky. Za úspěšné vrácení lahví. Za návštěvu zubaře. Za spravení střechy. Podmínka je jediná: že si to dáte jako úkol. V tom je ten fígl.

Kalokagathia. Gnothi seauton. Postav třeba zeď. Muchlovačka. Nic nového pod sluncem. Všechno to

už dávno víme. Teď nezbývá než si v těch přívalech štěstí zaplavat.

Trochu ve mně samozřejmě hlodá červík osvětového pracovníka, obrozence a misionáře. „A není to málo, Antone Pavloviči?“ Není štěstí jen mazivo, díky němuž stroj má šlapat, ale směřovat má ve skutečnosti výš? Dál?

Jenže na červíka ve mně rve brunátný červ Kylián. „Když chtěj lidi tlačenku, tak jim jí dej. Nejsi Rajko Doleček, si novinář, kurvaštelunk!“

Tak tady ten prorostlý brzlíček máte, milostivá paní. Služebníček. Rukulíbám.

Jo a mimochodem. Jeden z hormonů štěstí lze vyrobit i alternativním způsobem: smíchem.

Takže ke štěstí může také úplně stačit se šťastlivcům posmívat.

Jak být nešťastný

Když Rusko vpadlo na Ukrajinu, první myšlenka, která mnou projela, byla: zlaté časy skončily. Najednou mi to bylo úplně jasné. Prožil jsem život v úžasné skulině dějin. V podivuhodných letech optimismu a lehkosti. V nepravděpodobné, neobvyklé mezeře. Do základní školy jsem nastoupil

spolu s Gorbačovem do Kremlu, a když covid s odlým čekistou zatahovali oponu, začínala mi právě krize středního věku. Měl jsem zkrátka kliku. Napasovat to nejdůležitější ze života do zlatých časů je výhra v loterii.

Zajímavá na tom je ovšem jedna věc: že když jsem ty zlaté časy žil, tak jsem nevěděl, že jsou zlaté. Necítil jsem onu spokojenost, kterou cítím nyní zpětně.

Klíčem k tomuto jevu jsou dvě zákonitosti, které mají v sobě jistý paradoxní rys, ale pomalu bychom se měli naučit je brát jako samozřejmost.

Za prvé, štěstí je věc čistě retrospektivní. Nelze být nikdy šťastný tady a teď. Šťastný lze být vždy jen tenkrát. Nebo jinak: nelze být šťastný, ale lze vědět, že jsem byl šťastným kdysi. Je to logické a pochopitelné. Zcela matematická záležitost, dovolím si poznamenat. Jde totiž vlastně o mohutnost.

Některé věci jsou tak mohutné, že se do nás prostě nevejdou. Nelze s nimi obcovati jako s Šéne Mici z Jedový chýše, protože miliskování s obry je životu nebezpečné. Rozdrtili by nás. Proto chceme-li takovou mohutnost do sebe nějak nasoukat, nějak se jí vůbec dotknout, musí se nejprve zploštit, vyfouknout jako balon. Nechat vyšisovat a vyčichnout. Nechat proměnit ve vzpomínku. Pak si na ta kamínka můžeme sáhnout. Když už jsou vlašná. Ba spíš chladí.

Všimněte si, že s Bohem je to podobné. Máme spoustu náboženství na planetě a propůjčujeme jim vcelku úctu – pokud obezřetně tvrdí, že Bůh s námi rozprávěl v minulosti a nyní pauzuje. Avšak jakmile se objeví někdo, kdo počne tvrdit, že s Bohem rozpráví nyní, nebo je jím nedej bože sám, víme ihned, jak s takovým naložit. Nic přitom objektivně nezkoumáme, mimochodem. Prostě instinktivně ucukneme. I kdyby měl jurodivec nakonec pravdu, i tak by dávalo smysl ho poslouchat nejdřív tak za tři sta let. Z bezpečné vzdálenosti. Vystydlého.

A ovšem krom retrospektivnosti štěstí je nutno vzít v potaz ještě jednu jeho tajuplnou vlastnost. Nazvěme ji třeba „tragičnost štěstí“.

Objevil ji Sigmund Freud kdysi u svých neurotiků. Když třeba takový pacient řekl: „To je zajímavé, že mě už dlouho nebolela hlava,“ tak Sigi mohl vzít jed na to, že za minutu dotyčného hlava bolet začne. Jako kdyby uvědomění absence problému bylo tlačítkem, jehož zmáčknutí problém přivolává. Byl to jeden z mistrových vůbec prvních velkých objevů. Ve své prvé psychoanalytické knize k tomu poznamenal: „Chlubíme se štěstím teprve tehdy, když neštěstí na nás již číhá.“

Jinak řečeno, jakmile nám dojde, že jsme šťastní, už jsme jednou nohou v maléru. Vlastně oběma. Víme, že jsme šťastní jen proto, že nám neštěstí již zaklepalo na dveře, a my prožíváme tu poslední vte-

řinu, kdy jsme si ještě neuvědomili, že se tak stalo. Či spíše: toto uvědomění se prozatím halí do skutečnosti, že jsme si povšimli *absence* neštěstí.

To jsou figle, co? Jen nespokojenci žijí spokojený život. Spokojenost je naopak první fází zhroucení.

Na závěr tedy jen jedna prostinká rada do života. Pokud se vás nějaký pomatenec na nějaké uvalí psychoterapii zeptá, zda jste šťastní, nebo pokud si snad tuhle otázku v krizi jakéhokoli věku položíte sami, jediná správná a bezpečná odpověď zní: „To nevím. Proboha, doufám, že ne!“

Jestli to pochopí ten pán s obrazem z Rorschachova testu na zdi, těžko říct. Ale podstatné je, že to budete chápat vy. A chápat to budete, neboť jste mě literárně potkali. Což bylo vaše životní štěstí.

Nebo radši neštěstí?

Jak být sexy

Nebojte, tento fejeton bude opravdu o tom, co to znamená být sexy a jak toho dosáhnout. Ale až za chvíli. Nejprve musí proběhnout politické školení mužstva. A bez poznámek, Bamza.

Takže takhle, soudruzi, dějiny jsou dějinami kulturních bojů. Jestli vám někdo tvrdil něco jiného,

byl patrně diverzantem. Klid tam vzadu, výklad proběhne s praktickými ukázkami, takže i kulaci mezi vámi brzy pochopí.

Tak třeba zábava. Minimálně od středověku, ne-li déle, zápasí o pojem zábavy spolu dva antagonistické voje. Jeden si nazvěme Karneval. Nebo Maškara. Ovládán je dvěma principy. Jednak Inverzí. Muž se převlékne za ženu, třeba. Chudý za boháče, člověk za zvíře, živý za smrtku. Cha cha, chi chi, cho cho. Druhým principem je Exces. Vše musí být naddimenzováno. Když nos, tak obrovský. Když prsa, tak šestky a vejš. Tomuhle se tenkrát smáli, tomuhle se někde v hloubi duše smějeme furt pryč.

Ovšem pozor, celý středověk probíhal *kulturkampf*. Maškaře postavila se revoluční literární postava. Enšpígl. Bratr Paleček. Filuta. A ten nás učil jinému smíchu. Chytrolínskému.

Když třeba Enšpígl již věděl, že pracuje ke smrti, seznal, že nemá peníze na to, aby ho pohřbili na hřbitově. Přišel tedy na radnici se zamčenou truhlou a řekl pánům konšelům: „Zde jsou všechny poklady, které jsem za život nashromáždil. Jeden klíč dal jsem faráři, druhý dávám vám. Rok po mé smrti se sejděte a truhlu společně otevřete. Rozdělte se poctivě. Podmínku mám jedinou. Aby mě město dalo důstojně pohřbít.“

Tak si Enšpígl zajistil místo na pohřebišti. Za rok se sešli na radnici farář a městská rada. Truhlu

společně otevřeli a našli v ní jen kamení. Enšpígl však nikdo ze zlolajnosti nepodezíral. Radní podezírali faráře, že truhlu předtím vyloupil, farář zase proraďné radní, o nichž věděl své. A Enšpígl spokojeně a zadarmo spal na místním krchově. Proč nenávidět mrtvé, když tu je dost křivých živých!

Kulturní boj středověku přenesl se i do moderního humoru. Na straně jedné je šášula s dvaapadesátkama na nohou. „Pane šiditeli, pane šiditeli, bimbo móc nemocný, musíte to vzít za něj, ještě že máte stejného chóbota! Jééé, co sem to šekla?“ Plác, plác, plác.

A naproti tomu je tu humor těch dvou pánů, co je pozvali do honosného sídla největšího vídeňského fabrikanta, kde v prostorné hale probíhalo nudné soaré. Ti dva se podívali, co to nad nimi vlastně visí, a zjistili, že jsou to dva veliké obrazy, pana továrníka seniora a pana syna, továrníčka juniora. Pohleděli na tu krásu a jeden z nich špitl: „Dokonalé. Už mezi nimi chybí jen ten Spasitel.“ Kterýžto žert si ale nevychutnáte tak docela, pakliže nejste obeznámeni s tím, že Ježíše Krista ukřižovali mezi dvěma lotry.

Karneval-enšpígl-kulturkampf zuří i ve svádění. Jak já nesnášel jednoho svého spolupracovníka! Když přišel k hezké holce, zaržál jako kůň, plácnul ji po zadku a pronesl něco ve stylu: „Hérgot, tobě to sekne, úplně se mi pění šíje!“ Nejradši bych mu

zařízнул udidlo až do koutů huby! Za ty jeho laciné triky.

Co já se proti tomu našpekuloval, abych s lékárnickou přesností odvážil lichotku a jakoby náhodou ji vypustil jak motýlka na louku. Třebas když si jedna květinka postěžovala, že jí Ferda Křupan řekl, že má divný nos, pronesl jsem zamyšleně: „Hm, to je taktika. To se učíme v prvním járu svůdnické univerzity: když chceš dostat hezkou holku, musíš jí nejdřív trochu srazit sebevědomí.“

Chápete, co jsem učinil? Vnímáte tu rafinovanost? Oceňujete, jak nenápadně, neútočně a kreativně řekl jsem květině, že je hezká holka?! Sám do sebe bych se z toho málem zamiloval, jak to bylo šikulínkovské (nezaměňovat se šulínkovským). A jaký byste řekli, že byl výsledek? Myslíte, že motýlek usedl na blizničku a blíznul si? Ani smykem, kamaráde! Blizna si mého hodinového stroječku dvornosti vůbec nevšimla a za týden jsem ji viděl harašit se zpěněným Železníkem. Málem natahoval moldánky, jak tlačila ostruhy do podbřišku. Chudák.

Tohle všechno jsem musel vyložit, abych vám mohl vysvětlit, že ve věci „být sexy“, čili šmrncovní, rajcovní a frcovní, je to úplně stejné. Zuří tam úplně stejný třídní boj. Stejný antagonismus. Čili, mám-li říct, co sexy je, neřkuli snad radit, jak sexy být, nezbyvá mi než odpovědět: Záleží, k jakému

antagonovi patříte. Z jakého jste tábora. K jakému klanu náležíte. Jestli k maškarónům nebo filuťákům. Chobotákům nebo Kristusiánům. Poprdelístům nebo Hodinářům.

Kam patřím já, jste asi již pochopili. Dávno jsem to na sebe píchnul, mimochodem zrovna té, co jsem pro ni sestrojil tu babočku jenerála. To zas takhle v kanclu nebylo jednou co dělat (což se v kanclech stává pokaždé, když se nikdo nedívá) a holky tam něco komentovaly na internetu. Mimo jiné řešily, co je sexy a co ne. Až narazily na obrázek ženy v černo-červeném latexovém kostýmu. Démona na něm házela prasátka na všechny strany a tvářila se vážně jako infarkt (tento rozkošný příměr nevymyslel jsem já, leč největší básník naší doby, Jon Bon Jovi). Neudržel jsem se tehdy nad naleštěnou pnojmatikou a dal vyvstat svému autentickému pocitu. „Exces lesku. Brr. Tohle je sexy jak Cirkus Humberto.“

Květinka se mě optala, co je tedy sexy podle mě. Zcela pravdivě jsem odpověděl, že holka v tričku, džínách a teniskách. Načež se mi dostalo spravedlivého trestu. „Neskákej tady šipky, je to trapný,“ pravila, neboť toho dne měla na sobě zrovna tričko, levisky a adidas. No a pak mě královna bílých tenisiek dorazila. „Já bych řekla, že tě ten latex tajně vzrušuje, proto tady tak demonstrativně vodfrkáváš!“

Čímž si to u mě definitivně rozlila, děvenka. Ale dobře mi tak. To mám za to, že neřehtám.

Čert jí vem, fiflenu. O ni mi dnes vůbec nejde, to mi musíte věřit, soudruzi. Jde mi o to, že se mi „šmrnc“, na nějž musíte vzít leštěnku na nábytek, vážně ekluje. Vážně mě to nebere. Nebere mě nic, co řve: pozór, sexualita jedée, všichni z cesty! Nebere mě karneval. Sexy je pro mě něco jen tehdy, když se to zaleskne jaksi mimochodem. Kozačky třeba můžou bejt sexy, proč ne. Ale musíte věřit, že si je milostivá vzala kvůlivá loužím, ne aby dráždila. Jakmile si je vezme Julia Robertsová na Hollywood Boulevard a má je až ke kyčlím, kouzlo je pryč. Už je to jen šapitó. Cho cho chobot. Jarda Šmátravá Ruka. *Sexy je to, co je sexy jen omylem.*

Tvrdím já. Ale lhát vám nebudu. Nejsme tady na planetě sami. My, co vidíme Spasitele ve škvíře mezi dvěma rámy. Obýváme tento satelit i s těmi, co rozkoš vidí v tom, když vulkanizace elastomeru řve vám megafonem do ucha.

Tak si račte vybrat.

A mimochodem, žádný šipky jsem neskákal. Vůbec jsem si těch tří pruhů pod stolem nevšiml. Nejsem žádněj slizkej mustang!

Osudový hod hroudou céček

Kdysi jsem seděl u psychologa. Ano, nenechal mě ani lehnout. Až tam jsme to dopracovali.

Dřepěli jsme naproti sobě jako při mariáši. A bylo jasné, kdo je na forhontě.

Ale nic jsem před ním netajil. Neboť z kriminálek jsem věděl, že staří poctiví kasaři pana inspektóra nezdržují zapíráním.

Byl ze mě nadšený! Málem popsal celý notes. Troška jak z učebnice. Chybějící otec, divná famílie, jedináček, nemnoho vřelých vztahů s vrstevníky. Terapeut chvěl se vzrušením. A položil mi zásadní otázku: „Co myslíte, že vám v dětství chybělo nejvíce?“ A starý kasař doznal: „Jubilejní sté dvojčíslu Čtyřlístku. Nikdy jsem ho neměl. V čáře s Kopečným jsem proti němu vsadil dva metry průhledných céček. Jenže jsem to projel. Na celý čáře.“

Ta poslední věta byla vtipem. Protože já si někdy holt nedokážu pomoci. Ale jinak to vtip nebyl! Fakt mě to hryzalo v duši celé dětství. Bohužel, muž sedící naproti mně tomu neuvěřil. Domníval se, že se snažím zesměšnit naše sezení, jeho samotného, a tím patrně i absentujícího otce. A hlavně že se bráním vynoření jakési bolavé skutečnosti.

Trochu mě to tehdy mrzelo. Byl jsem upřímný a nebyl jsem za to odměněn. Ovšem dnes chápu, že ten nebohý muž mi nemohl uvěřit. Neznal totiž

velký zákon světa. Který je mystériem, a není tudíž dostupný každému. Zákon, jenž zní: *malé věci vzbuzují větší touhu než velké*. Protože velké jsou moc nepravděpodobné. Ale malé jsou blízko!

Já to dvojčíslo viděl! Kopečný ho držel v ruce! On byl dokonce takovým rouhačem, tak moc si božstva nepovažoval, že byl ochoten ho vsadit! Stačilo, aby ruka vrhající hrst céček našla klid a hrouda kecla si středem na čáru. A bylo by to doma. Jenže k dvojčíslu mi nakonec chybělo dobrých čísel pět.

Psychologovi jsem to vysvětlit nedokázal, protože mystéria na psychině neučej. Škoda že tam proti mně neseděl sociolog. Na sociologii vědí víc! Tam to znaj. Pokud tedy čtou Georga Simmela: „Nejžhavější touhu nevzbuzuje to, co je nám absolutně vzdáleno a odepřeno, nýbrž to, co nemáme, a přitom se zdá, že je to tak blízko.“

Jo, jo, takhle to je. Blízkost motá hlavu, ne velikost. Malé je víc než velké. Čtyřlístek víc než přijetí vrstevnickou grupou. Věřte tomu.

Někdy to musí prověřit až čas, ale prověří. Kdy si jsem jako zástupce šéfredaktora ženského magazínu strávil dvě hodiny jízdy autem a jednu noc ve stejném hotelu s jistou čarokrásnou Miss. Už nevím, jakou Miss to přesně vyhrála, jestli Miss ROP Severozápad nebo Miss Kudrlina, to si fakt nevzpomenou. Vypravuju si ale tu noc na pokoji. Kdy jsem

čuměl do stropu a prožíval to, čemu říkám odborně „dilema Notting Hill“.

„V tom autě to vypadalo slibně. Neměl bych to sakra zkusit? Jít, zatukat a strčit jen dva prstíčky? Dyť je to úplně ložený. Co nejhoršího se může stát? Že mě odpálkuje jako devět z deseti buchet, který byly nafrněný, i když to byly jen sídlištní tuctovky. Tahle má aspoň bejt na co nafrněná. A třeba právě proto nebude.“ Takhle meditoval jsem pod duchnou. A nevylezl z ní, pochopitelně. Aniž bych byl u toho roztomilý jako Hugh Grant. Prý té noci místo mě skóroval náš řidič, mimochodem.

Zajímavá na tom ale není sexuální úspěšnost pupkatého šoféra s nejtrapnější balicí frází, co jsem kdy slyšel („kam se na tebe hrabe Borhyová“). Zajímavé je, že toho zpětně vlastně nelituju. Nevycítám si, že jsem nevylezl z kanafasu a nezačal loudit, ideálně za pomoci pomlouvání některé moderátorky TV Nova. Ta luxusholka jako by byla z jiného vesmíru. Byla nějak moc daleko. Toho večera sice jen ob jeden pokoj, ale stejně jako by mezi náma ležel celý kontinent. Vzpomenu-li si na ten večer, jen se usmívám. Jako by to byl spíš film s Julií Robertsovou než můj život.

To u jiné vzpomínky se neusmívám. U vzpomínky na holku, co jsem s ní jednou prokecal noc. Nebyla to Miss. Ani Borhyová. Ale byla to baba, co znala hlášky z povídek Šimka a Grossmanna. A to

už něco znamená! U ní jsem cítil, že něco je blízko. Ale já do toho krokem jedoucího vagónu nenaskočil. Nějak jsem zaváhal. Pak pendolíno nabralo rychlost a odfrčelo do nenávratna. Tak tenhle večer mě občas kousne, pane doktore. Tohle byl Čtyřlístek, ne nějaký abstraktní fotr v dálavách.

Takhle to je. Málo je víc než Víc. Ne když vás nevezmou do učebnic, ale na výpravu na smeták, to ve vás zůstane hlodat.

A kdo ví, jestli i v životech velkých skupin nakonec malé prohry nebolí víc než velké. Moskevské protokoly víc než Kosovská pole. Ztracené devětsilácké kavárničení víc než puklé státy a říše. Smrt slušné barrandovské komedie víc než zpackaná privatizace Poldovky.

No nekoukejte na mě jako puštík, doktore. Měl jste studovat něco pořádného!

Vlčice? Delfínice!

Stala se mi vám jednou záhadná věc. Ne, neunesli mě mimozemšťani svým létajícím talířem a nevstrčili mi sondu do předvídatelného otvoru. Nezařadili se mi ani hodiny v kuchyni přesně ve chvíli, kdy zemřel můj křeček Siegfried pod koly mlékař-

ského vozu. A nespátřil jsem na Okoři ducha templářského rytíře.

Okoř byla bezduchá, Siegfried nechal kukačky na pokoji a záhadu tří ztracených dnů mého života vyřešilo internetové bankovníctví, jež ukázalo, že viníkem byl bar U Jedlise a hloupá sázka, v níž šlo, pokud si dobře vzpomínám, o absint.

Záhada, která zasáhla mě, byla mnohem záhadnější než stará templářská veteš nebo ufoní fixování na anál. Týkala se žen.

Ženy jsou tajemné bytosti. Ona stačí už jedna žena. Sama o sobě. Neboli *án zich*, jak říkáme my latiníci. Ale když se ženy shluknou do skupiny, ba hordy, počnou se dít teprve věci. Mně se přihodilo, že jsem se uprostřed jedné takové hordy, kancelářské, kdysi vyskytoval. Byli jsme tam dva chlapi mezi komandem osmi absolventek obchodní akademie. Kolega usoudil, že situace je ztracena, že v takovém obklíčení nelze obstát, a prchl pod příkrov sluchátek se speciálně vyrajbovanými basy a protiruchovou technologií. Strašlivým metalem se vždy odpojil a nechal mě v tom samotného.

Já neprchl. Šel jsem do toho prsama. Zkoušel jsem to. Trilkoval jsem, štengroval, flirtoval. Ale samozřejmě jsem se nečapal. Jako vždycky. Během chvíle jsem zaujal svou tradiční pozici lůzra a semo tamo jsem si vychutnal udivený pohled, když jsem načepoval svůj šnyt vtipnosti.

Jenže pak se to stalo. Jedno pondělí jsem zase trapčil a dokonce mně samotnému přišlo, že mám na víc, když tu náhle se smečka vlčic rozchechtala. Jako na povel. Vážně jsem se polekal a netušil, co se děje. Jenže se fakt smály mému křečák-trapák-lúzroš-kameňáku. A toho dne se zasmály ještě třikrát. Dvěma dvojsmyslům typu „mám ti ho tam dát?“ a jednomu pokusnému hlodu, který se mi už ve třetí třídě zdál děsně zoufalej, když ho Kořínek ve školní jídelně vybalil nad řepným salátem. Vypálil jsem tuhle salvu čistě z pokusných důvodů, abych si ověřil, že se hnuly tektonické desky. Nebylo pochyb, hnuly. Z vlčic stala se mazlivá koťátka.

Byl jsem pasován na kancelářského rytíře. Ověřil jsem si, že ve škole nekecali, když tvrdili, že kapitalismus vyznačuje se sociální mobilitou. Byl jsem vyzdvižen ze stavu neviditelných sluchátkářů mezi Muže. Což jsou ti, jejichž fórům se ženy smějí, ať si o nich myslí cokoli.

Když mě po Kořínkově řepném vejšplechtu navlíkly šerpu větou „ty máš děsný hlášky!“, šel jsem domů jako opařený.

Cestou jsem přemýšlel, co se to vlastně stalo. Chvilku jsem zmateně pobíhal, jako štěně, co mu uvízl čumák v ruličce hajzlpapíru. Ale pak jsem pomyslel na milovaného Sherlocka a přiměl se znovu věřit, že i když to zprvu vypadá jako démonie,

vždycky se nakonec najde logické vysvětlení! A taky jo. Došlo mi to.

Všechno se to stalo minulý pátek. Jedna z vlčic, troufám si říct, že přímo alfa-samice, mě nečekaně oslovila s prosbou. Že si prej dělá tu nástavbu a že já napsal nějaký ty knížky, a jestli bych nevěděl něco o nějakym tom kuliferdovi, co o něm má něco odevzat, a že na wiki o kuliferdovi nic není a tak. Já se světácky usmál, zašátral ve windows-složce a na flešce jí ihned předal seminární práci, již jsem o kuliferdovi kdysi na vejšce sesmolil. Tím jsem myslel, že věc je zcela vyřízena. Jenže nebyla. Netušil jsem, že jsem právě spustil neviditelný tajemný mechanismus.

Ano, to alfa-samice mě povýšila mezi lidi. To je jasné. Co je však nepochopitelné, že alfa-samice o tom své soupohlavnice nijak neinformovala. Slovy a explicitně. To vím jistě. Není to tak, že ústřední výbor zasedl a odhlasoval si novou strategii v palivoenergetické základně. Vše odehrálo se tiše. Prostřednictvím jemných vibrací, vědou dosud nezachytitelných signálů. Mé povýšení se rozšířilo jako nákaza virem. Holky si to předaly patrně proudem Kahudových mentionů. Nebo ještě nějakou fajnovější záhadoneologickou volovinou.

Přemýšlel jsem o věci dlouho. Jasno nemám dosud. Ale když jsem si později v textu jisté poststrukturalistické feministky přečetl větu „muži